

Володимир Олександрович Плотников
(1873–1947)

Український учений-електрохімік, академік.

Народився в м. Орел (Росія). Навчався в Орловській міській чоловічій гімназії. 1895 року закінчив Московський університет.

Від 1899 до 1941 року працював у Київському політехнічному інституті. Революцію 1917 року й наступний червоний терор пережив у Києві. У 1919 році, навіть коли інститут не працював, продовжував свої дослідження.

У 1931–1941 роках був директором Інституту хімії АН УРСР.

Започаткував дослідження з електрохімії неводних розчинів, які у 20-30-х роках ХХ століття розвинулися в самостійний науковий напрямок, відомий під назвою «Київська електрохімічна школа». Плотникову зі співробітниками вдалося вперше в світі одержати металічний алюміній за кімнатної температури шляхом електролізу. Школа Плотникова зробила великий внесок у вивчення природи електролітних розчинів.

На початку війни 1941 року співробітників Академії наук терміново евакуювали з Києва, але Плотников категорично відмовився залишати Київ. За часів німецької окупації (1941–1943) він був президентом Української академії наук. За два дні до звільнення Києва радянськими військами німці вивезли Плотникова з міста. Певний час він перебував у Вроцлаві, згодом опинився в Празі і лише 1945 року зміг повернутися до Києва. Ставлення до старого професора з боку радянської влади було вкрай негативним.

Після смерті Плотникова були спроби видалити його ім'я та внесок із хімічної науки. Справедливе ставлення до вченого та його наукової спадщини відновилося лише у 1980-ті завдяки зусиллям небайдужих діячів науки й освіти. Сьогодні ім'я В. О. Плотникова — серед імен видатних діячів української науки.